

HABITATGES

*Avui he rodat la clau per últim cop,
i han alenat balcons de bat a bat.*

M. Josep Escrivà

Habitar cada neguit, cada somni,
amb petjades subtilment arrelades,
llavor de viure.

Cercar l'estela d'un verd infinit
i en arribar vessar cada batec
sobre l'estora impassible de les hores.

Habitar cada mirada, cada somriure
des d'un temps immemorial
fins l'últim alé de la nit.

Assaborir la música dels dies
que ens regala el pas del temps
i a l'ocàs

ser cendra.

Camine etèria,
sobre el fil de la vida,
per poder
oldre la llum que m'empenta.
Un goig efímer,
l'anhel
de reprendre el vol.

Camine suau,
habitant subtilment
la memòria,
per poder
sostenir alguna bellesa
que encara em fa companyia.

Florir, com pètal
enviscat de llum perfecta.
Omplir el silenci
del blau que s'amaga
en cada bri de vida.
Obrir gàbies i mirades
a vents que arribaran,

amables

gràcils

lleugers.

Donar pas a l'esperança!

Verd sucre, verd sal.
Verd llimona que il·lumina.
Verd de matoll i marjal.
Verd humit de sexe nu.
Verd assedegat de llum.
Verd d'exuberant arbreda.
Verd disfressat d'espessor.
Verd capritxos de carena.
Verd esquitxat de groc sol.
Verd aliment del bestiar.
Verd de roca, verd de mar.

Verd cendra, verd plata.
Verd de toll i de bassal.
Verd que raja de la font.
Verd de música de gaita.
Verd gris de vora de llac.
Verd de flor i tarongina.
Verd rei d'extensa planura.
Verd de tombes i d'ovelles.
Verd descolorit de boira.
Verd de riu, verd de cascada.
Verd viu que rebrota el verd.

Verd que habita tots els verds.

Entre dos clarors,

de llum, de soroll,
de núvols, d'enyor,
de pedra, de fang,
de fum, de certesa,
de sempre, de tot,

d'esglai, de remor...

fosqueja!

El temps llaurant-me la pell.

Salnitre a les ferides.

Ones i minuts fonen els records.
Fam de lluna
desbrossant totes les foscos.

Salnitre a les ferides.

El dia vist setí nostàlgic
i escampa grisos per tot arreu.
Brollen del no-res
records aigualits
d'impertorbable puresa.
Habita la terra
una serp d'immensitat
que em vol fer seua.

Entre bolquers cristal·lins
la vida

s'obri pas.

Sóc jo, reflectida al mirall de les coses,
envoltada en jardins primigenis
esperant impassible
el senyal dels ocells.

Sóc jo, aixecada en terra benigna,
habitada de llum i lament,
esguitada d'estels i d'olors,
bressolada per aigua i sequer.

Sóc jo,
temorosa o altiva

i garbelle la veu del matí.

No sé com, ni sé quan,
però
a ma presó li ha eixit finestra,

i al fons em veig navegar.

Vaig cercant una altra riba
i el meu viatge continua,
altres cors a prop m'acompanyen,
i més enllà tocarem port.

Sí, més enllà d'aquest cos,
sí, allà,

on habita la lluna
i els somnis suren.

Escombe records en blanc i negre,
des de menuda ho he fet.
Alguns m' il·luminen el rostre,
altres rellisquen per les meues galtes.

Habiten la meua nuesa.

Tots formen part de mi.
Tots, els vull tots.

Confinament

Desert d'emocions on la vida resta immòbil,
pètals de silenci omplin els carrers.
Dins o fora tot roman intacte i bell
quan puc viure l'instant precís.
Acollir l'inevitable fragilitat de ser
i al fons de cada pupil·la
l'olor agre de la por i del tedi.

Poèticament sóc convocada cada matí
aferrada a una estranya confiança...

això també
passarà.

Volen cap a l'horitzó
esperances compartides
i sobren les paraules.
Sols escolte,
alene,
cloc els ulls...

estic viva!

